

— Hasad alá vedd a tüzet — rendelkezett lovának Szász Tamás és a tűzzel szembe parancsolta. A ló toporzékolni kezdett, végül megvadult, két lábra állott és egy horkantással átugrotta a tüzet, — de a lovatülő tűzimádó nem volt immár rajta: földön elterülve, átlőtt koponyájából erősen bugyogott szép piros vére.

A hajnal hasadással, a Hóka nyerítéssel, Szász Tamás békességgel fogadta az udvarra összefutó embereket.

Egy jámbor asszony szenteltvizet hintett a szikkadó tűzre és a cudar világtól megvált kesergő székelyre.

A csúr háta megett pedig a legerősebb fényű csillag sziporkázva lehullott az égről.

(Erdély.)

Moderos!

Tamási Aron.

DAL EGY ASSZONYI KÉZRŐL.

Formás kis női kéz,
Csak engem áld, csak engem áld,
Huszonöt éve múlt,
Hogy egy viharban rám talált.
Ha gondárnyalta homlokom
Izzott bús gondolat tűzén:
Ő hűsítette le
Éjek s napok együttesén.
Nem ismert fáradalmat,
Küzdést, ha rólam volt szó.
— Csöpp kéz, s a hősiekben
Még sincs hozzája fogható! ...
Am munka, sors gorombán,
Kíméletlen' bánt el vele:
Nem sikkes már, nem puha többé,
S nem bársonyos fölűlete.
Báját a zord harcokban értem,
Értem áldozta csak, szegény,
— S tán ma százszorta jobban,
Forróbban, od'adóbban
Ne vonjam ajkaimhoz én?!

Havas István.